

Para (*****)

Foto Thomas Dhanens

Theater.

Tekst: David Van Reybrouck.
Regie: Raven Ruëll. Spel: Bruno Vanden Broecke/KVS. 6/12, Koninklijke Vlaamse Schouwburg, Brussel. Aldaar t/m 14/12. Daarna tournee.

Na het vorige succes van David Van Reybrouck waren de verwachtingen hooggespannen. Para maakt ze waar. Dit is het verhaal van zovele internationale missies, in elk detail raak getroffen.

KARIN VERAART

Je wordt afgezeked, vernederd, mishandeld, uitgehongerd en in de kou gezet, je mag nog geen griepje krijgen, laat staan een mentaal zwak moment, want dan kun je je vervoegen bij de losers. En dat wil je niet. Voor alles wil je een echte para worden. Maar als je dat na al die training dan eenmaal bent, ben je een hol vat. En 'in een hol vat kun je veel steken'.

Zegt Nico. Nico is ex-paracommando. Begin jaren negentig werd hij uitgezonden naar Somalië, voor een dramatisch

verlopen Belgische militaire interventie. Hij is de belichaming van een vergeten, misschien wel verdrongen stukje geschiedenis, waarin de Belgische schrijver David Van Reybrouck zich de afgelopen twee jaar vastbeet. Het leverde een geweldige theatertekst op, en in het verlengde daarvan Para, een mooie solovoorstelling van Bruno Vanden Broecke, geregisseerd door Raven Ruëll, bij de Koninklijke Vlaamse Schouwburg.

Dit is geen onbekend driemanschap: negen jaar geleden maakten zij het veelgeprezen Missie, ook een monoloog van Vanden Broecke, waarin hij gestalte gaf aan een pater die vertelt over zijn werk in Congo. Na dit grote succes waren de verwachtingen hooggespannen. Para maakt ze waar.

Van Reybrouck interviewde een groot aantal betrokkenen bij deze onmogelijke missie naar Somalië. Zij vloeien samen in Nico, die zoveel jaar na dato een lezing houdt. Daar staat hij op het toneel, lichamelijk nog steeds goed in vorm. Hij steekt van wal met een vlotte presentatie: hier ligt Somalië, hier waren we gestationeerd.

En dan ben je dus mee. Vanden Broecke is die vent. Die onwetende, die welwillende en, jazeker, ook die foute. Die 22-jarige sergeant van toen die heeft geleerd hoe hij moet parachutespringen, maar die van zijn à propos raakt als er opeens een wolk verschijnt. Hij vertelt van de tijd die van lijm lijkt, de verveling, het onbegrip, de desinteresse, de angst, de stupiditeit - een clusterfuck die aan de basis lijkt te liggen aan welhaast elk internationaal samenwerkingsverband. Zo is dit het verhaal van zovele missies (Srebrenica schiet te binnen), raak getroffen in elk detail.